

Georg Kühlewind Alapítvány

Huszonegyedik hírlevél Székely György halálának 10. évfordulójára

AZÓTA

újra meg újra, homályos látásunk ellenére egy világot kezdéshez érkezünk. Nincs előzmény. Eltávozottak és a hozzájuk emelkedni készek együtt haladnak a tértelen, időtlen, tárgyaktól szabad létben.

Ez a táj a néma értés táguló mezője. Erről ír Gyuri utolsó levelében a barátainak 2005. december 18-án:

MEGHATÁROZÁS

Minden meghatározás, szavak, jelentések, fogalmiságok, mint „mint”, „kívül”, „belül”, „fönt”, „lent”, „ott”, „most”, stb. a tudat meghatározásai (mindkét értelemben). A meghatározó nem lehet meghatározott. Hol van akkor a meghatározó tudat? „Hol” – maga is meghatározás, helyettesít minden egyéb meghatározást.

Ez a kérdés megszünteti minden racionális fogalmi gondolkodás, minden érzésformákban működő érzés, minden valamit akaró akarat alapjait. Nem marad semmi, semmilyen meghatározás – és ezt nevezük semminek, ürességnek, formanélküliségnek és ezek sem meghatározások: kiút a nyelvekből. Minden polaritás megszűnik, mint létezés-nemlétezés, idő-öröklét, mivel ezek is meghatározások. Nem maradhat egyetlen szó, egyetlen jel sem. Csak a néma értés marad, egy állapot, amely abban a pillanatban szűnik meg, amikor egy forma, egy fogalom, egy érzés megjelenik a horizonton.

Utolsó levél, 2005. december 18.

Az idő múlásának mázsás rendjéből átlépünk az élő folyamatok súlytalan áramlásába. Itt feloldódik a Logosz titkának akkordja. A titok: a Logosz állandó kísérő jelenléte itt a Földön, mindennek ellenére. A feloldódó új hangzásban égi és földi relációk egymásba nőnek, áramlanak. A felhő, a hullám, a szél vonulásában tükröződik a saját és közös sorsunk még lebegő, nem kialakult halmazállapota. Nincs elválasztottság.

A felejtés segíti, ébreszti a megfordulást és átalakulást. A remény a lélekben felismeri a lehetségest a lehetetlenben. A kozmosz szívének akarata táplálhat, újjátáplálhat.

A néma értés a mindent-értés előcsarnokává válik. A visszanézés nem ölti magára a meghatározás formáit. Oldódás és kitágulás lép az öntudat új világosságába.

Befogadás és mosoly, a némán értő csillagragyogása növekszik. A „Gloria in excelsis” igazsága a lét elemévé lesz.

A régi mítoszok metamorfozálódnak a néma értésben. Orpheus lantja csöndes, Eurydiké a vezető. Ki él itt? Ki él? Melyikük él? „Halottnak hitt testvéreink” élnek? És mi élünk, akik itt vagyunk? Vagy mindannyian?

A meghatározás nélküliség áldást befogadó. Az égi és földi vándorok elválaszthatlanok. Az égi vándor az élet forrásához közeledik, és közvetlen találkozásban érinti a Kezdetet. A kísérő figyelem néma értésében az élet a létbe emelkedik, s a lét az új életbe.

A feltámadás ígérete veszi itt megvalósuló kezdetét.

*

2006. január 9. hétfő. Az akkor már 40 éve együtt gyakorló csoport medítál. Gyuri adja ehhez a témát.

„Rózsa tövis nélkül.”

Aznap ez az utolsó meditáció.

A mondat értelme életre kel hamujából és „szárba szökken.”

Az isenheimi oltár *Krisztus születése*-képén Mária baloldalán, nem egészen az előtérben egy rózsabokor jelenik meg. Három rózsa nő ki belőle, szárukon nincsen tövis. Angyalok kara muzsikál. A kép másik oldalán egy sötét színű angyal. Az Atya védő jelenléte árad Máriára.

Túl az oltáron, túl a képen a festmény univerzális értelme villan fel. A meditációs figyelem minden születés ős- és jövőképeinek jelentésével egyesül, majd tovább mozdul.

A tövis fájdalmat okoz. El is választ.

A *Teremtés könyve* nem szól valamely virág megteremtéséről. A rózsáéról sem. Csak fűről és fáról. A rózsa a teremtés után, tövise a bűnbeeséssel létesül.

Irtózatossá jelentése a Kálvária lépcsőin mutatja meg magát – belőle font egész koszorú fájdalmát kell elviselni.

„Ecce homo.”

A fájdalom és az ember-idea egymáshoz tartozását, testvéri egységét a tövis által tapasztalja a lélek.

Alannyá lenni szenvedés.

A rózsában az ember a saját magasabb lényét ismeri fel. A tövis ébreszti az azzal azonosulás tiszta vágyására.

A szenvedéssel teli út elviselése: belesimulás a világ értelmébe.

Mária az angyali szózatot befogadva belesimul a világ értelmébe és tovább alakítja azt.

A rózsa szárából kioldódik a tövis.

2016. január 12.

Székely Anikó

De profundis

Kedves barátom,

A mindinkább nyomasztó sötétségben már régen érik bennem egy kérdés: vajon nem lehet semmit sem tenni?

A világ folyását mindenkor bölcsek, igazak, beavatottak és mesterek tartották és irányították pozitív irányban, azáltal, hogy az intuíciók világával kommunikáltak. Hogy tizen voltak egy városban, vagy tizen kellett volna, hogy legyenek, mint Sodomában, hogy harminchatan vagy tizenketten, vagy négyszer tizenketten kell, hogy a Földön legyenek, egyre megy. Nem tudom azt sem, hogy ezek a mesterek ma a Földön működnek-e. Az ő munkájuk nélkül talán még nagyobb lenne a sötétség. De az is lehet, hogy nincsenek itt.

Ha nincsenek itt a nagyok, a nem-nagyoknak kell megtenniök. Ha itt vannak, ártani akkor sem fog. Én nem vagyok sem mester, sem igaz. De javasolom, hogy mi tegyük meg, az egyetlen tennivalót, amivel a jövő csíráját elültetni lehet: meditálni a jövő érdekében, a lényegbeli – nemcsak időbeli – jövőért. Vagy legalább, hogy megkíséreljük, gyöngeségünkben.

Talán fölösleges ez, talán hatástalan: ártani nem fog, ha annak tudatában történik,

- hogy ebből annak, aki csinálja, nem származik jó, inkább talán teher és kedvezőtlen földi sors;
- hogy nem felsőbbiségérből történik, hanem szorongattatásból és szomorúságból;
- hogy nincs hozzá szükség szervezetre, semmilyen „titkos” társaságra;
- hogy akik teszik, nem fontos valamilyen jel segítségével egymást megismerjék, meg fogják egymást ismerni, ha valóság lesz, amit tesznek;
- hogy ennek a tettnek nincsen megelőlegezett „fontossága”; hogy a fontosság minden gondolata a cselekvést előre lehetetlenné teszi;
- hogy minden a legmélyebb értelemben bizonytalan;
- hogy ez *kísérlet*, a pusztuláshoz vezető irány megváltoztatására, gyöngé kísérlet.

Hosszan lehet ilyen vállalkozás ellen érvelni. Lemondok az ellenérvekről. A javaslatomhoz nincsen semmi más elhivatottságom, csak, hogy fölmerült bennem, hogy én csinálom, és biztos vagyok abban, hogy nem árt.

Ez a vállalkozás nincs áruháznak kitéve, mert nem titok.

A meditáció témájaként a *János jelenéseinek* utolsó két, 21. és 22. fejezetét ajánlom, mert ezek esszenciálisan a Föld jövőjét idézik. Ezeket a fejezeteket korántsem „értem” teljesen; az értés azonban az ismétlődő meditációkban érhet. Napról napra néhány versét, később talán egy fejezetet lehet meditálni. Az időpontot a meditáló válassza meg; az összekötő elem nem a földi idő, hanem tisztán a szándék.

Ha valakit ismersz, aki erre a cselekvésre alkalmasnak látszik, add neki oda ezt a levelet. Aki ezt a vállalkozást indokoltnak tartja, de nem tud meditálni, az törekedjék arra, hogy megtanuljon meditálni: ha keresi, meg fogja találni a módját. A levél embertől emberig adódjék tovább.

Ezt a cselekvést a Logosz szolgáló munkájának lehet nevezni. Ne feledkezz meg a hatalomról, amely a szójellegű emberi cselekvés összecsengésében rejlik: „Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a Földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám”. (Mt 18,19.) (Károli ford.)

1979 utolsó napjaiban

Georg Kühlewind